

சிட்டு

தன்னை மரத்தில் - சிட்டுப்
பின்னும் அழகைக் கும் - ஒரு
புன்னை மரத்தினில் ஓடிய காதலி
"போ போ" என்றாகும்.

வண்ண இறகை - தன்னை
அங்கு விரித்தே - தன்
சன்னியை உள்ளுக்கு வாங்கி அசர் சவேலும்
செப்பும் மணிவாயால்:

"என்னடி பண்ணே - உயிர்
ஏகிடும் முன்னே - நீ
என்னிடம் வாஎனையாகிலும் கப்பிட்டு,
தாமதம் நீ க்கிவிட்டு"

என்றிது சொல்லப் - பட்டை
எண்ணம் உயர்ந்தே - அத்
தன்னையிற் கப்பிப் பின் புன்னையிற் பாய்ந்தது,
பின்னும் அழகைக் கும் சிட்டு.

அணில்

கீ ச்சென்றாகுத்தி - அணில்
கிளையொன்றில் ஓடிப் - பின்
வீ ச்சென்று பாய்ந்துதன் காதலன் வாலை
வெடுக்கின்ற தான்கடிக் கும்.

ஆச்சென்று சொல்லி - ஆண்
அணைக்க நெருங்கும் - உடன்
பாய்ச்சிய அம்பனைக் கீழ்த்தரநோக்கிப்
பறந்திடும் பட்டை அணில்!

மச்சுடன் ஆணோ - அதன்
முதுகிற் குதிக் கும் - கொல்லர்
காய்ச்சும் இரும்பிடநீ ர்த்துளி ஆகக்
கலந்திடும் இன்பத்திலே.

ஏச்சுகள் அச்சம் - தம்மில்
எளிமை வளப்பம் - சதிக்
கச்சல் குழப்பங்கள் கொத்தடி மதைத்தனம்
கொஞ்சமும் இல்லை அங்கே!

Written by

Sunday, 24 August 2008 15:03 -

வானும் மூல்லையும

எண்ணங் கள்படோலே - விரி
வெத்தனகை கண்டாய்! - இரூ
கண்ணகைக் கவர்ந் திடும் ஆயிரம் வண்ணங்கள்
கபிசிச் சூடர்தரூம் வான்!

வண்ணங் களைப்போய்க் - கரூ
மாமுகில் உண்டூ - பின்பூ
பண்ணும் மூழக்கத்தை, மின்னலை, அம்முகில்
பாய்ச்சிய வானவில்லை,

வண்ணக் கலாப - மயில்
பண்ணிய கபித்தை - அங்கூ
வெண்முத்து மல்லிகை கண்டூ சிரித்தனள்!
மலேமுத்து வான் சொரிந்தான்!

விண்முத் தணிந்தாள் - அவள்
மணீ சிலிர்த்தாள்! - இதகை
கண்ணுண்ண உண்ணக் கரூத்தினி லின்பக்
கடல்வந்து பாய்ந் திடுதே!

மனிதர்

மஞ்சம் திருத்தி - உடலை
மாற்றியணிந்தே - கொஞ்சம்
கொஞ்சிக் குலாவிட நாதன் வரூம்படி
கோதலைஅழகைக்கையிலே,

மிஞ்சிய சோகம் - மித
மிஞ்சிய அச்சம் - "என்
வஞ்சியும் பிள்ளையும நானிறந்தால் என்ன
வாதனை கொள்வாரோ?"

நெஞ்சிலிவ் வாறூ - நினநைந்
தங்குரகைக் கின்றான்: - "அபி
பஞ்சபைப் பரம்பரை நாமடி! பிள்ளைகள்
பற்பலர் ஏதுக்" கனெப்பான்.

கஞ்சி பறித்தார் - எழுங்
காதல் பறித்தார் - கட்ட
வஞ்சகம் சரேசின்ன மாண்டிச் சாதிக்கு
வாய்த்த நிலை இதுவோ!

<http://www.tamilnation.org/literature/bharathidasan/mp165iyatkai.htm#1>. 9. மக'கள்' நிலை _